

steren i, at al Rug og Hyede skulde afleveres og bruges dels til Befolkningens Ernæring, dels som en Indtægtskilde for Statskassen. Hr. Pinstrup var heller ikke enig med sin Landbrugsminister i, at Byg skal eksporteres, og endnu mindre var han enig med Landbrugsministeren i, at dette skulde give en Eksportafgift. Han fremførte sine Betæneligheder ved Kvalitetsbetalingen, men gjorde det ganske stilfærdigt. Paa et Omraade skuffede Hr. Pinstrup mig, skønt jeg havde Ret i min Betragtning, at han saglig var enig med mig i, at vi burde ikke eksportere Byg, men han skuffede mig, fordi jeg havde ventet en kraftig og lidenskabelig Opposition paa de Punkter, jeg her har omtalt. Den fremkom ikke. Derimod henfaldt Hr. Pinstrup til at tale i et Billedprog, som paa visse Omraader var ret interessant, men meget lidt træffende. Han sammenlignede som bekendt det danske Landbrug med en forfalden Bondegaard, som blev overtaget af en ny Bestyrer, den var misrøgtet og daarlig passet, de 7 Skifter paa Bondegaarden var fuldkommen ødelagte, men der var lidt Haab ved det 8de. Jeg tror, at alle, som ser nøgternt paa Forholdene, vil indrømme mig, at det Billede er slet ikke træffende. Det er rigtigt, at det danske Landbrug, denne Bondegaard, har været ude for adskillige Storme i de forløbne Krigsaar, der er særlig en Del af Gaarden, som enkelte Gange har været ude i Orkan, Stuehuset og Kornladen — for at blive i Billedet — har trods alt stadig ligget i Læ og i Solen, men Staldlængen har været meget udsat til Tider. Enkelte Gange har Forholdene i den store Verden været af en saadan Art, at alt, hvad der skulde bruges her for at holde Produktionen oppe, udeblev, fordi det var umuligt at faa noget som helst ført til Landet. Der var enkelte Tider i de 6—7 Aar, hvor det mindre Landbrug i Danmark var saa stærkt udsat, at alle Produktionsmuligheder næsten var borte, og der var enkelte Tider, hvor Forholdene var saadanne, at Borgerne i Danmark til deres fysiske Ernæring krævede næsten alt, hvad vi tidligere kunde bruge netop i den Del af Bedriften, og hvor alt, hvad der skulde komme udefra, som sagt, blev borte. Trods alt vil vist enhver give mig Ret i, at ogsaa den Del af det danske Landbrug, som har været meget stærkt udsat, ikke er gaaet ud af disse Krigsaars svigtende og vanskelige Forhold paa anden Maade, end at det endnu er ret godt stillet med Hensyn til at tage Kampen op, hvis ellers Forholdene bliver nogenlunde gode. Billedet passer aldeles ikke. Jeg synes heller ikke,

det var fuldkomment, der manglede noget. Hvis man skal sammenligne det danske Landbrug med en forfalden Bondegaard, vil jeg gøre opmærksom paa, at der i den Bondegaard i de sidste 6—7 Aar har været en Gaardhund, som havde faaet den Opfattelse, at alt, hvad man i de Aar skulde bruge af Gaardens Produkter, selv om det var nok saa nødvendigt, vilde man stjæle. Der er jo enkelte Hunde, som kan optræde paa den Maade. Den snerrede og bed, naar den kunde komme af Sted med det, saa snart Bestyreren skulde have noget. Saa skete der dette, at vi fik en Venstreregering, og den sendte en ny Bestyrer ud paa den forfaldne Bondegaard, han havde blandt mange andre gode Egenskaber ogsaa den, som man siger enkelte Mennesker har, at de med deres Blik kan tæmme gale Hunde. Resultatet blev i alt Fald, at den nye Bestyrer maatte bruge Gaardens Produkter paa mange Omraader ganske som den foregaaende. Hunden knurrer lidt endnu, men kryber stiltiende ind i Huset.

Anden Næstformand (Parkov): Folketingsmand Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Jeg beklager, at den sidste ærede Taler er saa ubegavet, at han ikke har kunnet forstaa min Tale. Jeg vil anbefale ham at læse den i Rigsdagstidenden i Fortrykket, saa vil han nok komme til Erkendelse af, at her var fra min Side ikke Tale om en forfalden Bondegaard. Jeg sagde, at den siddende Venstreregerings Stilling var at ligne med en Mands, som har overtaget en forsømt Gaard, der har været misrøgtet gennem 7 Aar og stærkest gennem de sidste Aar. Det var ikke en forsømt Bondegaard, jeg talte om, men det var, om jeg maa bruge det Udtryk, Statsbruget, det var Samfundsageren, der var saaet Ukrudt i. Jeg havde jo et Replikskifte med Hr. Hauge herom, under hvilket jeg klaggjorde, hvad jeg tænkte paa.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at det mindre Landbrug til Tider har haft ublide Kaar. Det er rigtigt, den forrige Regering gav paa en vis Tid det mindre Landbrug saa ublide Kaar, at det var ved at gaa fuldstændig under derved. Det var saadanne Kaar, som jeg tror, det aldrig kunde falde den nuværende Regering ind at byde det mindre Landbrug. Det ærede Medlem ved sikkert godt, hvad jeg tænkte paa; jeg beder ham nu læse Fortrykket, saa vil han forstaa Meningen med den Tale, jeg holdt.